

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobkyně: **P. T. L.**, zast. Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou se sídlem v Brně, Příkop 8, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2015, č. j. MV-131175-3/SO-2015

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2015, č. j. MV-131175-3/SO-2015, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám její zástupkyně Mgr. Martiny Šamlotové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále také „napadené rozhodnutí“), které řešilo odvolání žalobkyně proti předchozímu prvostupňovému správnímu rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové

a migrační politiky, ze dne 23. 7. 2015, č. j. OAM-1733-9/ZR-2015, kterým byla žalobkyni zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu postupem podle ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve spojení s ust. § 46 odst. 1 a dále byla žalobkyni podle ust. § 37 odst. 3 tohoto zákona stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

Ve včas podané žalobě žalobkyně namítala, že na území České republiky pobývá oprávněně od r. 2008, dne X se jí narodila dcera P. N. A., od r. ... je vdaná za pana P. Q. T., nar. X. Žalobkyně se po celou dobu svého pobytu na území České republiky nedopustila žádného vážnějšího protiprávního jednání, na území České republiky podniká, odvádí řádně platby do státního rozpočtu, je vdaná za občana Vietnamu s povoleným pobytem a společně vychovávají dceru žalobkyně. Na území České republiky se spolu se svým manželem integrovala a svoji budoucnost spojuje společně se svojí rodinou pouze s Českou republikou. Trestná činnost, které se měla žalobkyně dopustit, není podle trestní sazby, jejímž uložením byla ohrožena, nijak zvlášť nebezpečným jednáním, neboť její horní hranice činí jeden rok odnětí svobody. V dané věci nelze ze strany správních orgánů vykládat ust. § 37 odst. 1 a § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců restriktivním způsobem, bez toho, aniž by byla posouzena nebezpečnost trestního jednání, kterého se měla žalobkyně dopustit a dopad zrušení pobytu do jejího práva na soukromý a rodinný život. Pojetí zvolené ze strany žalované je čistě formalistické a je v rozporu s principem proporcionality práva.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo zasaženo do soukromého rodinného života žalobkyně, jejího manžela a dítěte, kteří se zcela integrovali na území České republiky a dohromady tvoří rodinu trvale zde usazenou. Správní orgány opomenuly rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008 – 101 a ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011 – 86, v nichž tento soud připustil, že by určité mimořádné okolnosti mohly vést k výjimce z pravidla, kdy by správní orgán nemusel aplikovat určitý právní předpis, nebo měl užít „zmírňujícího“ správního uvážení. Takovými mimořádnými okolnostmi by mohly být především skutečnosti, že by se správní orgán aplikací právního předpisu dopustil jednání, které by bylo v rozporu s principy materiálního právního státu, zejména v rozporu s principy lidskosti. Citovaná rozhodnutí připustila, že takovou situací by mohly být i případy, kdy by hrozil zásah do rodinného života dotčené osoby. Žalobkyně i její manžel žijí na území České republiky oprávněně již sedm let, jsou zde integrováni, na území České republiky se seznámili, žalobkyně na území České republiky podniká, její manžel zde pracuje jako dělník a v současnosti žádá o povolení k trvalému pobytu. S žalobkyní, její dcerou sdílí manžel žalobkyně společnou domácnost a podílí se na výchově dcery žalobkyně. S ohledem na délku svého pobytu na území České republiky, navázání přátelských vztahů v České republice, vytvoření pracovního a ekonomického zázemí, kdy jsou na území České republiky oba trvale usazeni, považují za svůj domov Českou republiku.

Na straně žalobkyně jsou dány natolik mimořádné okolnosti, pro něž by aplikace ust. § 37 odst. 1 ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byla v rozporu s principy materiálního právního státu. Ačkoliv uvedené skutečnosti žalobkyně namítala v rámci správního řízení, žalovaná se s touto argumentací v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádala, což vede k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě uvedla, že s ohledem na totožnost odvolacích a žalobních námitek odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného odvolacího rozhodnutí, v němž jsou tyto vypořádány. Žalovaná se ztotožňuje s právním názorem správního orgánu prvního stupně a navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

IV. Jednání před soudem

Z účasti u jednání před soudem se omluvila žalobkyně i její zástupkyně, žalovaná se k jednání nedostavila.

V. Právní hodnocení soudu

Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání a shledal, že žaloba je důvodná. Spor mezi účastníky řízení je veden pouze na rovině právní a spočívá v posouzení, zda správní orgány měly povinnost zkoumat přiměřenost zásahu (vzniklého v důsledku vydání předmětného rozhodnutí) do soukromého rodinného života žalobkyně či nikoliv.

Pokud jde o skutkové okolnosti této věci, zjistil soud z obsahu správního spisu následující skutečnosti. Žalobkyně byla rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 16. 1. 2015, č. j. 22T 36/2014 – 72 shledána vinnou spácháním přečinu napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky podle ust. § 341 odst. 1 trestního zákoníku, přičemž byla odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu dvou let. Na základě uvedené skutečnosti zahájil prvostupňový správní orgán oznámením ze dne 8. 6. 2015 řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu podle ust. § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že žalobkyně pobývá na území České republiky od r. 2008 (účel pobytu zaměstnání, podnikání – OSVČ) ve správním řízení žalobkyně poukazovala na skutečnost, že na území České republiky pobývá oprávněně od r. 2008, dne X se jí narodila dcera P. N. A. a od r. ... je provdána za pana P. Q. T. Žalobkyně uváděla, že po dobu svého pobytu na území České republiky se nedopustila žádného vážnějšího protiprávního jednání, podniká zde, odvádí řádně platby do státního rozpočtu, její manžel je občanem Vietnamu s řádně povoleným pobytem na území České republiky, přičemž společně vychovávají dceru žalobkyně. Se svým manželem a dcerou se žalobkyně integrovala na území České republiky, s níž ona i její rodina spojuje svoji budoucnost. Žalobkyně dále poukazovala

na skutečnost, že trestná činnost, které se měla dopustit, není podle trestní sazby, jejímž uložením byla ohrožena nijak zvlášť nebezpečným jednáním. Prvostupňové správní rozhodnutí závažným způsobem zasáhlo do jejího soukromého rodinného života, rovněž tak do života jejího manžela a dítěte. Dále žalobkyně poukázala na skutečnost, že s manželem a dcerou sdílí společnou domácnost, kdy manžel žalobkyně se podílí na výchově její dcery. S ohledem na délku pobytu na území České republiky zde žalobkyně navázala přátelské vztahy, došlo k vytvoření pracovního a ekonomického zázemí její rodiny, žalobkyně i její manžel považují za svůj domov Českou republiku. Žalobkyně žádala, aby k těmto okolnostem bylo přihlédnuto, neboť prvostupňové správní rozhodnutí intenzivně zasáhlo do práv žalobkyně a jejího manžela na rodinný život a je rozporné s principy materiálního právního státu.

Dne 23. 7. 2015 bylo prvostupňovým správním orgánem pod č. j. OAM-1733-9/ZR-2015 vydáno rozhodnutí, kterým došlo ke zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně postupem podle ust. § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a výrokem pod bodem II. byla žalobkyni podle ust. § 37 odst. 3 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně vyšel ze zjištění, že v rámci správního řízení byla prokázána existence skutečnosti naplňující podmínku pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu shora citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně byla pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu.

Proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí podala žalobkyně včas odvolání, v němž namítala skutečnosti uvedené shora (nepřiměřený zásah do jejího rodinného života).

Poté žalovaná dne 14. 10. 2015 přistoupila k vydání žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž v jeho odůvodnění mj. uvedla, že rozhodující skutečností v posuzovaném případě je to, že žalobkyně byla pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu, přičemž zákon neukládá správnímu orgánu povinnost, aby zkoumal charakter a závažnost trestné činnosti a ani povinnost zabývat se přiměřeností zásahu spočívajícího ve zrušení platnosti k dlouhodobému pobytu žalobkyně do jejího soukromého života. Výkladem ust. §37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se v minulosti opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, jak co se týká řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, tak přímo řízení o zrušení takového pobytového oprávnění.

Podle ust. § 37 odst. 1 písm. a) tohoto zákona platí, že ministerstvo zruší platnost víza k pobytu na 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen ze spáchání úmyslného trestného činu.

Z ust. § 46 odst. 1 citovaného zákona přitom vyplývá, že pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně ust. § 37 vztahující se na dlouhodobé vízum.

Při posouzení dané věci vyšel soud z následujících úvah. V rozsudku ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011 – 85 Nejvyšší správní soud na základě obdobných žalobních námitek jako v nyní projednávané věci, při přezkumu rozhodnutí, kterým Policie ČR, ředitelství služby cizinecké policie, zrušila povolení k dlouhodobému pobytu tehdejšího žalobce na území

České republiky podle § 46 odst. 1, ve spojení s ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, mj. ke stížní námitce, že správní orgán měl při zvažování aplikace ust. § 37 odst. 1 písm. a) posuzovat povahu spáchaného trestného činu, vyslovil, že správní orgán ani krajský soud neměli povinnost posuzovat obsah trestné činnosti tehdejšího žalobce s tím, že správní orgán posuzuje pouze podmínku stanovenou ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a sice zda byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Správní orgán nemá možnost správního uvážení v tom smyslu, že by mohl u určitého trestného činu či v některých specifických případech shledat, že nenastaly podmínky pro zrušení dlouhodobého pobytu cizince, zatímco v jiných případech shledat, že takové podmínky existují. Nejvyšší správní soud dále vyslovil, že zatímco v případě důvodů vymezených v odst. 2 § 37 zákona o pobytu cizinců zákon stanoví, že správní orgán musí při posuzování přiměřenosti rozhodnutí přihlížet zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého rodinného života cizince, v případě odst. 1 taková podmínka stanovena není.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uvedl, že možnost zrušit dlouhodobý pobyt cizince s odkazem na ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců představuje vyjádření veřejného zájmu na tom, aby na území České republiky dlouhodobě nepobývali cizinci, kteří se dopustili úmyslné trestné činnosti. Poukázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008 – 101, podle něhož proporcionální posuzování práva stěžovatele na ochranu jeho rodiny a veřejného zájmu na ochranu společnosti provedl již zákonodárce přijetím předmětné zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni a mohli tedy představovat byť jen potenciální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života. Obdobně jako v nyní projednávané věci, tak i ve věci, o níž rozhodoval Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku, žalobce poukazoval na povinnost užít v předmětné věci „zmírňujícího“ správního uvážení. K tomu Nejvyšší správní soud v jeho rozsudku ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011 – 89 uvedl, že výjimkou z pravidla, kdy by správní orgán nemusel aplikovat určitý právní předpis nebo měl užít „zmírňujícího“ správního uvážení, by mohly být jen mimořádné okolnosti, zejména to, že aplikací uvedeného právního předpisu by se správní orgán dopustil jednání, které by bylo v rozporu s principem materiálního právního státu, zejména v rozporu s principem lidskosti. Takovou situaci by obecně mohly být i případy, kdyby hrozil zásah do rodinného života dotčené osoby. Ve věci řešené Nejvyšším správním soudem v jeho citovaném rozsudku však taková mimořádná situace nenastala, neboť tamější žalobce se jak v odvolání proti správnímu rozhodnutí, tak v žalobě, v podstatě omezil na obecné konstatování existence zásahu a na ekonomickou závislost rodiny na stěžovateli, přitom na území České republiky pobývala jen jeho manželka, jejich děti zůstaly ve Vietnamu. Tamější žalobce v průběhu řízení nespecifikoval, v čem konkrétně mělo podle něj dojít k natolik intenzivnímu, nepřiměřenému a bezdůvodnému zásahu do soukromého rodinného života, které by vedlo k porušení zmiňovaných principů materiálního právního státu a z čeho by bylo třeba dovodit povinnost, aby právo na soukromý a rodinný život žalobce převážilo nad ochranou veřejného zájmu.

V nyní posuzované věci, ač jde o aplikaci stejných právních ustanovení, je skutkový stav odlišný. Odlišnost spočívá ve skutečnosti, že žalobkyně jak v rámci správního řízení, tak v žalobě proti napadenému rozhodnutí žalované, tvrdila konkrétní okolnosti svědčící o zásahu

rozhodnutí o zrušení jejího pobytového oprávnění, které by mohlo být natolik intenzivní a nepřiměřené a přímo směřující do jejího soukromého rodinného života, že by mohlo dojít k porušení principu materiálního právního státu z hlediska práv na soukromý a rodinný život žalobkyně ve smyslu obecných principů materiálního právního státu a závazků vyplývajících pro Českou republiku z mezinárodních úmluv. Žalobkyně konkrétně tvrdila, že sdílí společnou domácnost s manželem P. Q. T., který zde pracuje jako dělník, s manželem vedou společnou domácnost, přičemž se oba podílejí na výchově dcery žalobkyně P. N. A., nar. X. Žalobkyně dále uvedla, že se její rodina na území České republiky integrovala, má zde přátelské vztahy, přičemž ona a její rodina spojuje svoji budoucnost s Českou republikou, kterou považují za svůj domov. Za značnou dobu oprávněného pobytu na území České republiky si zde žalobkyně vytvořila rodinné, pracovní a ekonomické zázemí.

Krajský soud je v dané věci přesvědčen o povinnosti správních orgánů (vzhledem ke konkrétnímu skutkovému stavu projednávané věci) posoudit přiměřenost následků rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění do sféry žalobkyně a její rodiny ve vztahu k narušení jejího soukromého a rodinného života, což dovozuje z úvah Nejvyššího správního soudu použitých v rozsudcích ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 – 30 a ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016 – 33, přičemž soud dále přihlédl ke skutečnosti, že rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu znamená pro cizince z povahy věci intenzivnější zásah než rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 – 65, ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39, či nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).

Z citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 – 30 a ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016 – 33, vyplývá, že v případě rozhodnutí, jímž se neuděluje pobytové oprávnění, nejsou jeho dopady tak intenzivní, jako v případě správního vyhoštění či zrušení pobytového oprávnění, vždy je však třeba přiměřenost i těchto méně závažných následků zkoumat s ohledem na konkrétní dopady na cizince a jeho rodinu. Nejvyšší správní soud odkázal na judikaturu Soudního dvora Evropské unie, podle níž jde čl. 4 odst. 1 směrnice o právu na sloučení rodiny dokonce nad rámec Úmluvy o právech dítěte a Listiny základních práv Evropské unie, neboť ukládá členským státům v případě určených směrnici povolit sloučení rodin ve vztahu k některým rodinným příslušníkům, aniž by státy mohly uplatnit prostor pro uvážení. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016 – 33 je uvedeno, že pokud jde o zrušení rozhodnutí o povolení k pobytu cizinců, je třeba, aby správní orgán zkoumal přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého rodinného života cizince i přes to, že právní úprava výslovně nestanoví povinnost zkoumat tyto dopady.

Na základě posledně citovaných judikatorních závěrů Nejvyššího správního soudu dospěl krajský soud k přesvědčení, že s přihlédnutím ke shora vylíčeným skutkovým okolnostem daného případu (které žalovaná nerozporela, ani se jimi nezabývala, a to z důvodu právního názoru vylíčeného v jejím žalobou napadeném rozhodnutí) bylo povinností správního orgánu zabývat se dopady rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu do soukromé a rodinné sféry žalobkyně. Tyto byly zcela konkrétním způsobem z její strany tvrzeny. Ze zjištěných skutečností mj. vyplývá, že žalobkyně pobývá na území České republiky na základě pobytových oprávnění značnou dobu. Jelikož posouzení zásahu způsobeného napadeným

rozhodnutím nebylo provedeno, nemůže žalobou napadené rozhodnutí žalované z hlediska přezkumu jeho zákonnosti obstát.

V dalším řízení je žalovaná soudem vysloveným právním názorem vázána.

VI. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl postupem ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšné žalobkyni proto soud přiznal náhradu nákladů řízení, přičemž náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále v nákladech právního zastoupení ve výši 6 800 Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu zástupkyně žalobkyně (advokátky) za zastupování žalobkyně v řízení před krajským soudem, a to za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu ve věci samé – sepis žaloby) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve výši 6 200 Kč (2x 3 100 Kč); a dále o náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč (2x 300 Kč). Celkem se tedy jedná o částku 9 800 Kč. Ke splnění uvedené povinnosti byla žalované stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. 10. 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu